

"CDC requereix dedicació exclusiva"

"A les nou del matí, al carrer de València". Aquesta és la nova consigna a la seu central de CDC des que Pere Esteve, el nou secretari general del partit, ha començat a funcionar. Aquest enginyer de 53 anys, un home del planter, esculpit per la seva fidelitat pujolista, té l'encàrrec de renovar el partit i revitalitzar-lo. D'entrada té molt clara una cosa: CDC ha de deixar de ser el segon plat de molts dels seus quadres, que prioritzen la tasca a l'administració i dediquen al partit les hores "extres". Ell, als qui estiguin a primera fila, els exigirà dedicació gairebé exclusiva. No ho té fàcil. En aquesta entrevista exposa la seva carpeta de projectes, que finalment, després d'esperar pacientment i discretament el relleu, ha pogut obrir.

—*El seu currículum diu que vostè aterra a la política el 1976 quan s'afilia a Convergència Democràtica de Catalunya.*

—En realitat, la decisió de militar jo la prenc el desembre de 1975, després de la mort de Franco.

—*Per què a CDC?*

—Jo vivia a Tiana. Amb un grup de gent del poble vivíem les inquietuds del moment, i vaig decidir entrar en un partit polític, però no havia decidit quin. El meu àmbit era la socialdemocràcia, i era d'aquelles persones que estava entre CDC i en Pallach (el líder socialdemòcrata del PSC-Reagrupament, desaparegut el 1977). No podia entrar a Convergència Socialista, perquè no he estat mai marxista, i la democràcia cristiana, en aquell moment, es bellugava poc.

—*Però si era "pallachista" també hauria pogut entrar al PSC-R.*

—Sí, però va passar una cosa molt decisiva en aquell moment. La persona de Jordi Pujol em va inspirar una gran confiança. Vaig tenir la convicció que aquell home era un líder per aquest país.

—*Ahir socialdemòcrata, avui també?*

—Sí, en el benentès que l'evolució de les ideologies clàssiques han sofert una difusió de la seva aplicació pràctica. CDC es mou en el liberalisme social. Jo he estat sempre també un liberal social, em sento còmode en el compromís entre la llibertat i la igualtat. La meua

Pere Esteve és el nou secretari general de CDC. No és ni vol ser l'hereu de Miquel Roca, com explica en aquesta entrevista, sinó que porta el seu propi projecte de partit. Obligat a renovar CDC, Esteve, amb 53 anys, no té pressa. La discreció que manté en tot moment l'ha ajudat a arribar a la posició que ocupa actualment.

manera de pensar no ha variat massa, el que ha variat són els noms.

—*Es definiria com un pujolista químicament pur?*

—No em considero químicament pur de res. No sóc un producte de laboratori. Jo com tot convergent, sóc un pujolista. Pujol és el nostre líder històric i indiscutible.

—*Quina diferència hi ha entre CDC i el que socialment s'anomena pujolisme?*

—No és exactament el mateix. Allò que se'n diu —nosaltres no ho diem— pujolisme és una acció que, centrada en CDC, emana d'una posició política i social molt àmplia.

—*CDC és un partit o un moviment?*

—En general quan se'ns demanen preguntes que es responen amb una sola paraula...

—*No els agrada respondre-les.*

—No és que no ens agradi. No agrada perquè les paraules tenen interpretacions diverses i sovint no expliquen tot el sentit de la realitat. La resposta és clara: CDC és un partit. És alguna cosa més que un partit? També, perquè té vocació de convergència, de pal de paller.

—*Vostè ha començat com a secretari general predicant amb l'exemple, i tindrà dedicació única al partit. Un dels problemes de CDC ha estat que molts dels seus quadres han pecat de desatenció al partit, l'han deixat com el segon plat i han prioritzat altres àmbits de l'acció política?*

—L'expressió no és pecat. CDC en els 21 anys de vida que té va adquirir molt aviat responsabilitats de govern de primer ordre. Això fa que la seva gent més significativa exerceixi aquesta responsabilitat. No s'ha fet mal fet, s'ha fet perquè tocava fer-ho. En el transcurs del temps tots reconeixem que el partit és important, que és la nostra garantia de futur, que és la nostra garantia de continuïtat perquè som un projecte que vol durar, aleshores, sorgeix la pregunta: qui se n'ocupa del partit? Qui se n'ocupa de ple? Hem de plantejar una línia en què els dirigents s'hi han de dedicar de ple.

—*A partir d'ara, dedicació exclusiva?*

—Alguns dels dirigents, no tots. No és tampoc una fórmula fixa. És lògic que algunes persones de la direcció de CDC tinguin una dedicació plena al partit. O gairebé. Em sembla que és una cosa bastant senzilla d'entendre.

**"Jo, com tot convergent,
sóc un pujollista. Pujol
és el nostre líder histò-
ric i indiscutible."**

—CDC, a les seves mans, avançarà cap a un model semblant al del PNB, de separació entre partit i govern?

—El model que estem introduint a CDC no està inspirat en cap referent i no és cap imitació. Es correspon a una anàlisi i a una circumstància que el nostre partit demana. No vol dir que abans s'hagués fet malament. Es va fer el que s'havia de fer. Si jo hagués estat a la direcció del partit fa anys, hauria fet el mateix que van fer ells en aquell moment: abocar-nos en el govern. Ara, en canvi, hem de dir: aquest, aquest i aquell, a les nou del matí, al carrer de València.

—Quin encàrrec li va fer Jordi Pujol quan li va oferir la secretaria general?

—A part que li'l pugui dir o no, si li haig de dir la veritat és un encàrrec que es produeix d'una manera molt rica, fruit de diverses converses. No hi ha una situació solemne en la qual ell em diu... És una cosa sense massa solemnitats.

—El qualificaria de lent, o d'accidentat, el seu nomenament?

—No. El 1995 ha estat un any dur per a mi però per altres circumstàncies. En primer lloc perquè hi ha hagut dos processos electorals, i mig, perquè ja estem a sobre de les generals. Per una persona que no era secretari general, però que se li exigia una dedicació i una responsabilitat equiparable, com és el meu cas, és evident que ha estat una any de feina, un any

CARME PUÉRTOLAS

"En el transcurs del temps tots reconeixem que el partit és important, que és la nostra garantia de futur, que és la nostra garantia de continuïtat perquè som un projecte que vol durar, aleshores, sorgeix la pregunta: qui se n'ocupa, del partit? Qui se n'ocupa de ple?"

"La lleialtat entre CDC i UDC és bàsica pel futur de CiU"

—Com a secretari general de CDC, li preocupa l'augment de protagonisme d'Unió en els últims anys?

—No. Que CDC sigui important i que UDC també ho sigui, és molt positiu. CiU són dos partits i la força electoral que tenim ve del fet que som una coalició, però som dos partits. Un és el germà gran i l'altre el petit. Un té el 75 per cent i l'altre el 25, perquè així vam quedar el primer dia.

—En el comitè d'enllaç dels dos partits, un organisme de prou relleu polític, els dos partits hi són representats al cinquanta per cent.

—No sé si a algú de la coalició li preocupen gaire aquestes visualitzacions. A mi no em preocupen. Jo tinc molt clar el pes que té CDC a la coalició. Sé els polítics que tenim, sé el nombre d'alcaldes que tenim, sé el nombre de militants que tenim... Per mi la visualització més important és el que realment és CDC.

—Fins ara el secretari general de CDC havia estat indiscutiblement el número dos de la coalició. Això continuarà essent així?

—Jo seré el secretari general de CDC i en funció d'això demanaré tot el que em correspongui pel bé de CDC i de CiU.

—En algun moment els seus socis han pres pronunciaments públics al marge de la coalició, com en el cas de l'avortament. Creu que cal revisar algun mecanisme de CiU?

—No. Els partits són molt importants però hem optat per presentar-nos com a coalició i la gent ens vota com això. La coalició és molt important i la lleialtat entre CDC i UDC és bàsica pel futur de CiU.

P. M.

tens. No puc dir pas el contrari. Però no. La transició s'ha fet d'una manera molt sàvia. Quan en Miquel Roca nomena dos secretaris generals adjunts, en Ramon Camp i jo, nomena dues persones que sabia que es podien entendre.

—La solució de dos secretaris generals adjunts, no va obrir un període d'interinitat a CDC?

—Va obrir la transició. Si en lloc d'interinitat, en diem transició, la cosa queda més ajustada.

—El que és nou en la història de CDC és que havent-hi un càrrec rellevant per ocupar, no hi hagi hagut la tradicional competència entre barons. Es a dir, no ha transcendit que a vostè li sortís un competidor per ocupar la secretaria general. A què és degut això, al fet que ho té tot controlat o que està davant un càrrec difícil?

—No ho sé. Millor que no hi pensi, perquè potser faria una mica de broma.

—La pot fer si vol.

—No, no.

—En tot cas és sorprenent.

—No li faré broma però si que li faig un comentari. Històricament és sorprenent, però és que històricament és la primera vegada que passa. És la primera vegada que un senyor opta a la direcció del partit i ha d'explicar per què. Això és la primera vegada que passa a CDC.

—I amb això que vol dir?

—En Pujol i en Roca han dirigit el partit des del primer dia, i mai ningú els va preguntar per què el volien dirigir. En 21 anys ningú no ha tingut la necessitat d'explicar al Consell Nacional per què es presenta. Aquest tràmit és la primera vegada que es fa. En aquests vint anys hi ha hagut coses que han passat moltes vegades: s'han nomenat secretaris d'organització, s'han nomenat governs, però n'hi ha hagut una que no havia passat mai.

—El fet que vostè s'hagi hagut d'explicar ho diu com un handicap?

—No. Ho dic com una novetat objectiva. És una situació molt nova, i positiva. L'única cosa que no valoro com a positiva és que Miquel Roca deixi de ser secretari general. El fet que digui que vol dedicar-se a l'ajuntament és una decisió personal que té un component que jo haig de lamentar.

—Vostè hereta el càrrec de Miquel Roca. El condiciona en alguna cosa això?

—És una pregunta que m'han fet sovint els darrers dies. Jo contesto que sóc el nou secretari general de CDC, però no el successor de Miquel Roca. La figura de Miquel Roca és excepcional, pel que és i per tot el que ha fet.

—Miquel Roca es va acomiadar del càrrec demanant una renovació urgent de CDC abans que, en paraules seves, "els esdeveniments exteriors ens imposin amb precipitació

una renovació tardana". Comparteix aquest to de preocupació, d'urgència?

—Sí. La comparteixo totalment. El president, a Montserrat, fa més d'un any va dir que CDC s'havia de renovar, enfortir, rejuvenir. De tota manera la renovació no és principalment un canvi de persones. Fonamentalment és un canvi d'actituds pel que fa al partit. Un partit que és una realitat, que és important, necessita ara uns nous reptes. En plantejar aquests nous reptes, estic d'acord amb Miquel Roca.

—De tota manera, és difícil visualitzar una renovació de CDC que no comporti també el relleu de persones.

—El canvi de persones també hi és. Ajuda a fer foc nou.

—Hi haurà foc nou al comitè executiu de CDC?

—Cal ser conscient que jo començo a ser secretari general a 56 dies d'unes eleccions, i aquesta, ara per ara, és la prioritat. Quan acabin les eleccions, començarem a preparar el congrés de CDC, que serà el millor moment per dur a terme la renovació. Aquest és el calendari.

—A més de persones, també es parla de renovar idees. Però una de les característiques de CDC en el terreny ideològic ha estat no precisar gaire en aquest terreny, per intentar abraçar el major espectre ideològic possible. Vostè creu que això ha de canviar?

—D'entrada discrepo de qualsevol acusació que mantingui que CDC té un baix perfil ideològic. Convergència ha tingut un component ideològic tan desenganxat dels components ideològics tradicionals que en aquest moment té una posició d'avantatge. Amb el temps, els cossos ideològics han caigut i en canvi, el vigor del nacionalisme com a ideologia ha augmentat d'una manera sistemàtica. Tots els par-

"Una entesa amb el PP és molt difícil"

—El dia 3 de març hi ha eleccions a les Corts espanyoles. L'objectiu de CiU és guanyar les eleccions a Catalunya?

—L'objectiu és molt clar. Nosaltres hem pogut exercir una influència en la política espanyola perquè teníem un pes i perquè l'aritmètica parlamentària ens ho permetia. El que defensarem ara és que si continuem tenint pes continuarem influïnt en les decisions del govern, independentment de quina sigui l'aritmètica parlamentària.

—La pregunta del milió és saber amb qui jugaran la partida vostès, després del 3 de març.

—No és ara la qüestió.

—Per l'elector, a l'hora de decidir el seu vot, pot ser important.

—El més important per l'elector és qui defensarà amb més seguretat i pes allò que pensa. Nosaltres convencerem l'elector català que aquesta opció de més fidelitat i de més garantia és CiU.

CARME PUÉRTOLAS

—Es podria donar el cas que CiU arribés a establir amb el PP un nivell de col·laboració semblant a l'establert amb el PSOE.

—Ho veig molt difícil. La relació amb el Partit Popular és molt difícil. Hi ha molts temes, substancials per nosaltres, en què mantenim una gran distància. La distància que ens separa del PP és molt gran i els temes de discrepància són molt importants. Una entesa amb el PP en aquest moment és molt difícil. **P. M.**

"És la primera vegada que un senyor opta a la direcció del partit i ha d'explicar per què. Això és la primera vegada que passa a CDC."

tits han definit les seves posicions al voltant del fet nacional, políticament al voltant de CDC. Tenim una ideologia nacionalista que en aquests moments és central.

—Però justament, aquest nacionalisme, vostès no el precisen mai. A Catalunya hi ha partits federalistes, independentistes, confederalistes i espanyolistes. Dins de CDC hi ha des de posicions autonomistes fins a independentistes, passant per tota la gradació sobiranista.

—Sí, però sap quina és l'explicació? Molt senzilla. Els partits que han de fer aquestes definicions les fan per situar-se políticament respecte al nacionalisme. Els socialistes fan el recurs tècnic, no polític, del federalisme. El mateix va fer Esquerra Republicana de Catalunya. ERC no era un partit independentista. Aquest partit polític veu que el nacionalisme està cobert i per tant opten per l'independentisme.

—Fins on arriba el nacionalisme de CDC?

—Fins al fons. És la raó de ser. No pot ser més radical.

—Però quin model de relació proposa entre Catalunya i Espanya?

—Vostè vol que li expliqui el final de la pel·lícula. A Catalunya explicar el final de la pel·lícula no li ha convingut mai. És mal camí.

—I la seva pel·lícula, com acaba?

—Per Catalunya vull el màxim. **Pere Martí**